

Sygn. akt I NSP 357/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Karska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie ze skargi M. F.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Szczecinie w sprawie
o sygn. III AUa 103/22,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 14 grudnia 2022 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

M. F. osobiście złożyła do Sądu Najwyższego skargę na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. z dnia 8 grudnia 2017 r., Dz.U. 2018, poz. 75 z późn. zm., dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), domagając się, między innymi, stwierdzenia przewlekłości postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Szczecinie w sprawie III AUa 103/22 oraz zasądzenia od Skarbu Państwa na jej rzecz kwoty 16 000 zł oraz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 i 2 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności przemysłowej także przez rzeczników patentowych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji, chyba że stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, a w sprawach własności intelektualnej rzecznik patentowy. Przepis ten znajduje zastosowanie również w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi na przewlekłość postępowania, jeżeli do jej rozpoznania właściwy jest Sąd Najwyższy (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04, OSNP 2005, nr 5, poz. 71 – zasada prawna, a także postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 maja 2011 r., II CSP 1/11; 1 września 2021 r., I NSP 77/21; 6 kwietnia 2022 r., I NSP 94/22; 28 września 2022 r., I NSP 268/22).

Z treści skargi nie wynika, aby skarżąca należała do kręgu podmiotów uprawnionych do samodzielnego działania przed Sądem Najwyższym (art. 87¹ § 2 k.p.c.), toteż skarga, jako niedopuszczalna, podlegała odrzuceniu (art. 87¹ w zw. z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość).

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.